

نویسنده: دوید اگناتیوس «David Ignatius» .
منبع و تاریخ نشر: واشنگتن پُست «2021-02-04» .
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

نظر : افغانستان اولین سردردی بزرگ در سیاست خارجی « بایدن » است

**opinion: Afghanistan is Biden's first big foreign policy
headach**

عبدالله 6 ساله روز پنجشنبه در مقابل منزل خود در حومه شهر جلال آباد در شرق
کابل ، افغانستان نشسته است) . رحمت گل AP / عکاسی

ریس جمهور «بایدن» روز پنجشنبه در اولین بازدید خود از وزارت امور خارجه بعنوان
ریس جمهور منتخب ایالات متحده اعلام کرد که « بازگشت آمریکا ؛ بازگشت د بیلماسی » اما
بازگشت به چیزی دیگری هم : این سوال ترسناک که ایالات متحده میتواند جنگ در افغانستان را
که سه دولت گذشته ایالات متحده را آزار داده است به پایان قابل قبولی برساند . « سخنرانی
«بایدن» اولین سخنرانی وی در سیاست خارجی آمریکا بعنوان یک ریس جمهور بود و جای تعجب
نیز هم نیست که او از این فرصت برای فاصله گرفتن از سلف خود « دونالد ترامپ » استفاده کرد .
او متحدان خود را دوباره در آغوش گرفت؛ به « روسیه » هشدار داد که روزهای « غلطیدن » ایالات
متحده به پایان رسیده است . و او همچنین حتی بعنوان همچشمیگری و رقابت در بین دو کشور پیشنهاد

همکاری با «چین» را داد؛ او همچنین مخاطبان خود را از جمله دیپلمات ها راکه گاهی احساس کرده بودند که در لست دشمنان «ترامپ» قرار دارند ستود .

به نظر میرسد؛ «بایدن» به دنبال همان توازن در مسایل خارجی است که در سیاست های داخلی دنبال کرده است یا که باید همچو سیاست را دنبال کند؛ وی بگونه مثال از توقف پیشتیبانی ارتش آمریکا در جنگ عربستان در «یمن» خبر داد؛ اما او همچنین گفت که دولت وی به حمایت خود در دفاع از پادشاهی سعودی ادامه خواهد داد؛ وی اعلام کرد که تیم لندرکینگ (Tim Lenderking) یک دیپلمات کار از موده و محترم را بعنوان نماینده ویژه اش برای جستجوی راه حل و ختم جنگ وحشتناک «یمن» تعیین کرده است.

آگهی

برای «بایدن» به آنچه که ممکن است؛ که در سیاست خارجی وی آزار دهنده ترین تصمیمگیری باشد قسمیکه به آن صریحاً اشاره نمیکند آن موضوع ویا معضله جنگ در افغانستان یعنی طولانی ترین درگیری ایالات متحده است که چه باید کرد یا که «بایدن» چه باید بکند؟؟ جنگ غیر قابل حل و پیرانرژی که همین اکنون بخشی از کارها ویا موضوعات درماندگی و بدبختی و ناآگاهی برای «بایدن» میتواند باشد؛ از اینکه طی چند ماه آینده او با سختی روبرو خواهد شد که به ارتباط ماندن ویا نه ماندن نیروی نظامی خود در افغانستان تصمیم گیرد؛ یا که چه تصمیم خواهد گرفت؟ البته که این بار نه بعنوان معاون رییس جمهور «بارک اوباما» با ارایه توصیه های تردید آمیز، در مورد ماندن نیروها در افغانستان؛ بلکه بعنوان تصمیم گیرنده نهایی معضل افغانستان در هفته ای جاری در گزارشی که در اثر مطالعه یک گروه کارشناسان ویا محققان بنام بلو ریبین (Blu Ribbon) که گذارش از مطالعه آنها را به ارتباط معضله جنگ در افغانستان کنگره خواسته بود از اینکه استرنیژی جنگ در افغانستان را بررسی کنند. و هیبت با زرسی تحت زعامت جنرال باز نشسته «جوزف اف دانفورد» رییس سابق ستاد مشترک ارتش ایالات متحده از «بایدن» خواست تا آنچه را که (ترامپ) به ارتباط خروج کامل (2500) نیروها از افغانستان تا اول ماه می وعده کرده بود یعنی همانطور که در توافقنامه بین آمریکا و طالبان با تلاش های (زلمی خلیل زاد) در ذکر شده بوکنار گذارد .

گروه با زرس از «بایدن» خواست که در عوض تلاش طولانی مدت بخاطر مذاکره در مورد شرایط «یک کشور مستقل دموکراتیک و دارای حاکمیت و آزادی افغانستان» هدفی که برای دو دهه ایالات متحده و متحدان اش از آن طفره رفتند اکنون باید برای تحقق آن تلاش صورت گیرد یعنی که شرایط را برای تامین حاکمیت و استقلال افغانستان باید تا مین کند . دانفورد روز چهارشنبه در یک جلسه توجیهی گفت: اگر ایالات متحده نیروهای نظامی باقیمانده خود را در شرایط فعلی از افغانستان بخانه فراخواند؛ احتمال جنگ داخلی در افغانستان زیاد خواهد بود.

آگهی:

کارتر ملکا سیان (Carter Malkasian) یک مقام سابق وزارت امور خارجه ایالات متحده که یکی از آگاه ترین کارشناس این کشور در مورد افغانستان است و اکنون که مشاور ارشد گروه مطالعه میا شد؛ او خاطر نشان کرد که نیروهای طالبان سال گذشته بعد از توافقنامه صلح بین ایالات متحده و طالبان دستاورد های بزرگی را برست آوردند و کنون هشدار میدهند که با آغاز فصل جنگ در بهار امسال اکثریت محلات ویا قلمرو های کشور را از تصرف نیروهای دولتی خواهند گرفت لذا با در نظر داشت این نظر بعید به نظر میرسد که طالبان با طرف مقابل سازش کنند.

با لکا سیان گفت: وقتی که من میزان مصارفات این جنگ نامعلوم را هرچه بیشتر و جذاب تر از هر زمان دیگری بینم؛ موافقم که تاریخ برجسته این درگیری؛ جنگ آمریکا در افغانستان را که در ماه جولای منتشر میشود ملاحظه خواهیم کرد و افزود که برای معکوس کردن و تحرک طالبان با باز گرداندن شان و از میان برداشتن این بن بست موجود به میز مذاکره روی توافقنامه توشیح شده

بین طالبان و آمریکا به بیش از (2500) سربا ز در حال حاضر ضرورت به (4500) سرباز امریکایی دیده میشود که در ماه دسامبر در اینجا بودند؛ همچنان نیاز به سربازان بیشتر است. قابل تذکر است و آن اینکه نظر مشا به محتاطانه و با احتیاط آمیز با رنت روبین (Barnett Rubin) کارشناس ارشد دیگر در مورد افغانستان که همچنان مشاور و کارفهم ارشد و با تجربه این گروه است نظر اش را ارایه کرده است: وی در مصاحبه اش استدلال کرد که نقض یک جانبه توافقنامه مبنی بر عزیمت یا عقب نشینی نیروها در اول ماه می به ایالات متحده امری اشتباه آمیز است؛ وی در عوض خواستار شد که «بایدن» با درخواست حمایت از سایر کشورهای منطقه درباره تمدید حضور نیروهای امریکایی در افغانستان برای شش ماه مهلت گیرد تا در زمینه بخاطر حل منازعه بیشتر مذاکره صورت گیرد.

آگهی

با در نظر داشت این واقیعت که این دو مشاور ارشد و کارشناس در مورد نتیجه گذارش تهیه شده ابراز نگرانی کرده اند؛ نشان میدهد که تصمیمگیری در مورد معضله افغانستان تا چه اندازه باریک و با ظریف است.

خود «بایدن» از مدت ها است که در مورد افغانستان نظر خوب نداشت و یاکه ندارد و یا که کمی بد بین است بویژه هنگامیکه ارتش یا نیروهای دفاعی آمریکا در سال «2009» برای مقابله با دستاوردهای طالبان خواستار افزایش موج دیگری از نیروها به افغانستان شدند؛ «بایدن» تنها مقام ارشد بود که پیوسته با اعزام بیشتر نیروها به افغانستان مخالف بود؛ بن رودس (Ben Rhodes) در کتاب خود تحت عنوان «جهان همانطور که هست» خاطره از کاخ سفید «اوپاما» نوشت: «بایدن» از نیروهای ضد تروریسم کوچک طرفداری میکرد؛ و از نقش ملت سازی بیزار بود.

اما کشیدن شاخه «ساکت» از وال ساکت در افغانستان و اعتراف به شکست پس از نزدیک به «20» سال جنگ؛ حتی برای «بایدن» یک فرص تلخ خواهد بود که ایالات متحده به بیستمین سالگرد حملات یازدهم ماه سپتامبر سال «2001» نزدیک میشود.

آگهی:

«ترامپ» توافقنامه صلح بین طالبان و ایالات متحده را برای «بایدن» به ارث گذاشت؛ یک مقام وزارت امور خارجه روز سه شنبه گفت: که دولت جدید ایالات متحده «روند صلح جاری» برای پایان دادن به جنگ را از طریق توافق سیاسی عادلانه و با دوام حمایت میکند؛ این همان چیزی است که گروه مطالعات افغانستان نیز خواستار آن شده است.

اما مشکل این است که روند صلح کار نمیکند و یا که مذاکرات به بن بست مواجه شده است و افغانستان یک درسی ماندگار است که برای حل این درگیری های تلخ امید یک استراتژی نیست.

===== **با تقدیم احترامات** «2021-02-07» =====